

Diada de Sant Jordi

Les signatures

Breus, expansius, secs o calorosos, els autors s'esmercen en les dedicatòries: són temps de crisi

Lector, un tresor preuat

Valèria Gaillard
BARCELONA

“Sprechen Sie Deutsch?” Josep Maria Espinàs saludava amb aquesta bonhomia a mig matí el seu company de taula de signatures, ni més ni menys que Allan Karlsson, l'avi de cent anys que es va escapar per la finestra i que venia en representació del seu creador, el suec Jonas Jonasson, molt atrafegat amb el seu nou llibre. “Encara l'empaïta la policia?”, el burxava Espinàs. “Oh, i tant, però encara no m'han trobat!”, li responia l'altre, sorneguer.

Així, amb una cua de senyores deleroses de rebre un autògraf d'aquell senyor vestit amb una granota de conill rosa i un petard a la butxaca –tal com apareix retratat a la portada del llibre, *L'avi de cent anys que es va escapar per la finestra* (La Campana)–, es va posar a fer feina. “He viatjat molt i és fantàstic trobar un poble al qual agradi tant llegir”, va dir en un català perfecte. “Vagi amb compte que noli exploti la dinamita”, va avisar un ociós Carles Porta, que presentava el seu darrer treball, *Fago. Si et diuen que el teu germà és un assassí* (La Campana).

Unes taules més enllà, una Imma Monsó amb posat desmenjat agafava forces per a una nova tongada d'estampes: “Em costa molt fer una frase digna en les dedicatòries, volia fer un curs de dibuix per complementar-les, però no he tingut temps!”, deia amb un exemplar de *La dona veloç* (Planeta) sobre la taula. Li agraden els seus lectors? “Són molt diversos i sovint et sorprenen. En aquest cas he tingut moltes dones que segura-

ment se senten identificades amb la dona veloç.”

Exultant estava Mari Jungsted, l'escriptora sueca de novel·la negra que vivia el seu primer Sant Jordi amb *Una matinalada* (Columna). “Això és fantàstic! A Suècia tenim un dia del llibre però no és ni de bon tros tan popular com aquí.” Jungsted havia elaborat ja una teoria per explicar el ventall pintoresc de lectors que venien a pidolar-li una signatura: “Les meves novel·les són molt absorbents i emocionants, però al mateix temps amaguen una història profunda, sovint vinculada amb la infància, la joventut... amb la fragilitat d'aquestes edats, i molta gent s'hi sent identificada.” Però si alguna cosa encuriosia més els lectors

Aquest any fins els personatges s'han sumat al ritual de signar llibres: és el cas d'Allan Karlsson

d'aquesta autora escandinava, a banda d'esbrinar com continua la sèrie (que a les latituds nòrdiques ja va per la desena entrega, mentre que aquí va per la cinquena), és saber d'on ha tret el seu castellà perfecte: “Vaig estudiar castellà a l'institut i als vint anys treballava de guia turística per a espanyols i sud-americans.”

Sens dubte, qui millor s'avenia amb els lectors (petons, abraçades, encaixades de mà) era el premi Pla, Rafel Nadal, i és que

El digital s'afegeix al Sant Jordi

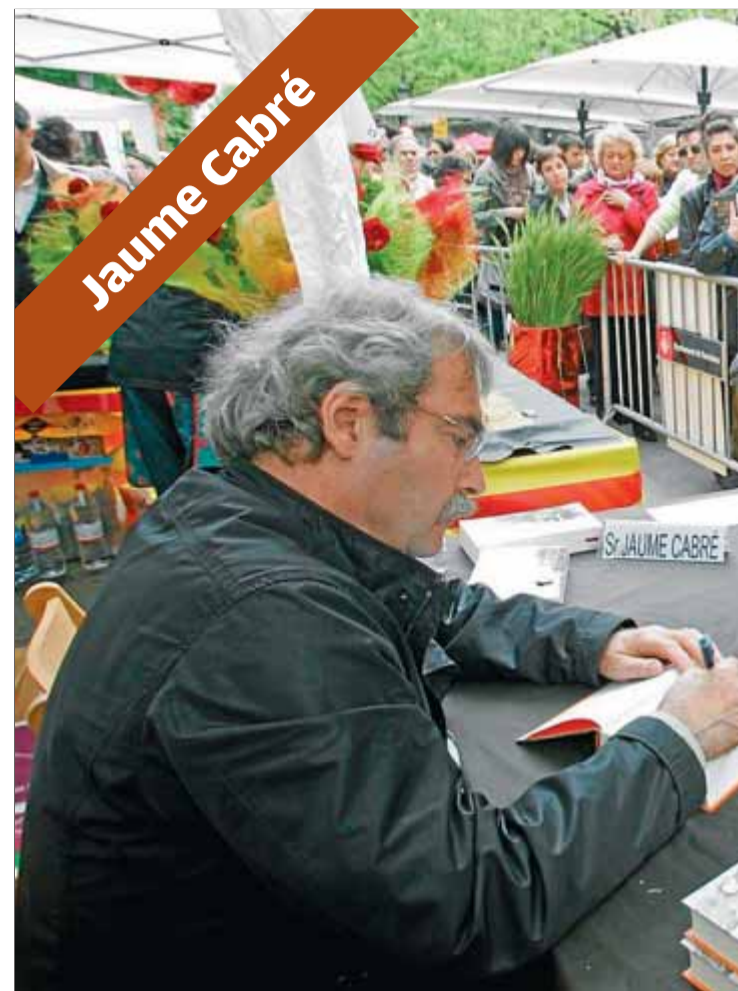
Koro Castellano, responsable de Kindle, ahir ■ QUIM PUIG

Mentre que algunes llibreries –penso en Ancora i Delfín, per exemple– aquest any ja no han celebrat Sant Jordi (han tancat), altres operadors miren de sumar-se a la festa: és el cas del gegant Amazon, que des de fa uns mesos opera a l'Estat. De moment (tot arribarà), de signatures, poques, però en canvi ahir oferien descomptes sucosos a l'Hotel Meridien de Barcelona, on havien instal·lat una delegació. Roses per a tothom i l'oportunitat de potinejar els nous models de Kindle, el Kindle Touch i el Kindle Touch 3G, eren l'esquer per donar a conèixer els nous dispositius de lectura i

tot el catàleg de llibres electrònics que ofereixen, que inclou una bona colla de segells catalans. Ara bé, els salons mig buits de l'hotel donaven a entendre que els lectors encara prefereixen veure en directe els seus escriptors preferits en un dia tan especial com la diada de Sant Jordi, parlar-hi i rebre una signatura estampada en un llibre de paper. Qui sap si un dia s'arribaran a fer signatures electròniques i aleshores els volums envellits amb el nom manuscrit dels autors passaran a ser relíquies, objectes desfasats, potser sí, però amb una aura intacta.

Quan érem feliços (Destino) ha estat com una magdalena de Proust per a tota una generació. “A tothom li desitjo que li desperti els seus propis records i emocions”, manifestava Nadal. “Ai, jo també portava sabates Gorila...!”, li deia una senyora emocionada. “És increïble, perquè parlant de Girona i de Cassà en el meu llibre m'he trobat amb molta gent de la Bisbal o d'Olot que també s'han sentit identificats amb els meus records”, comentava ahir Nadal, un

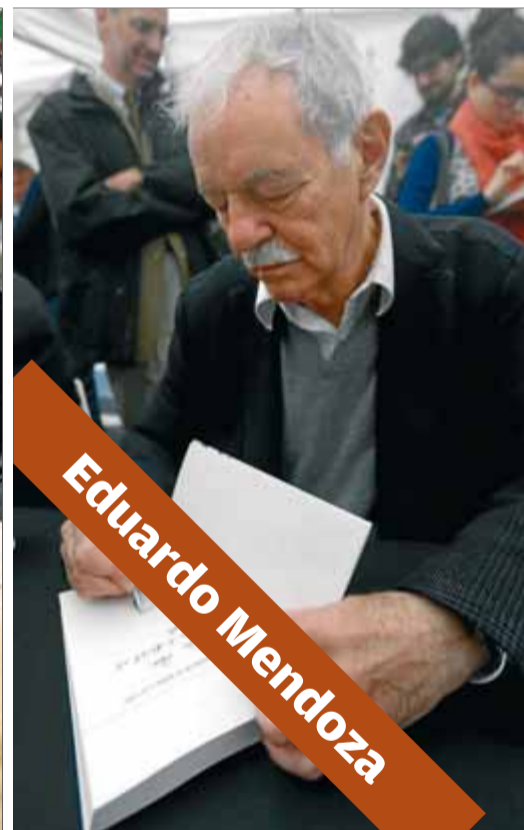
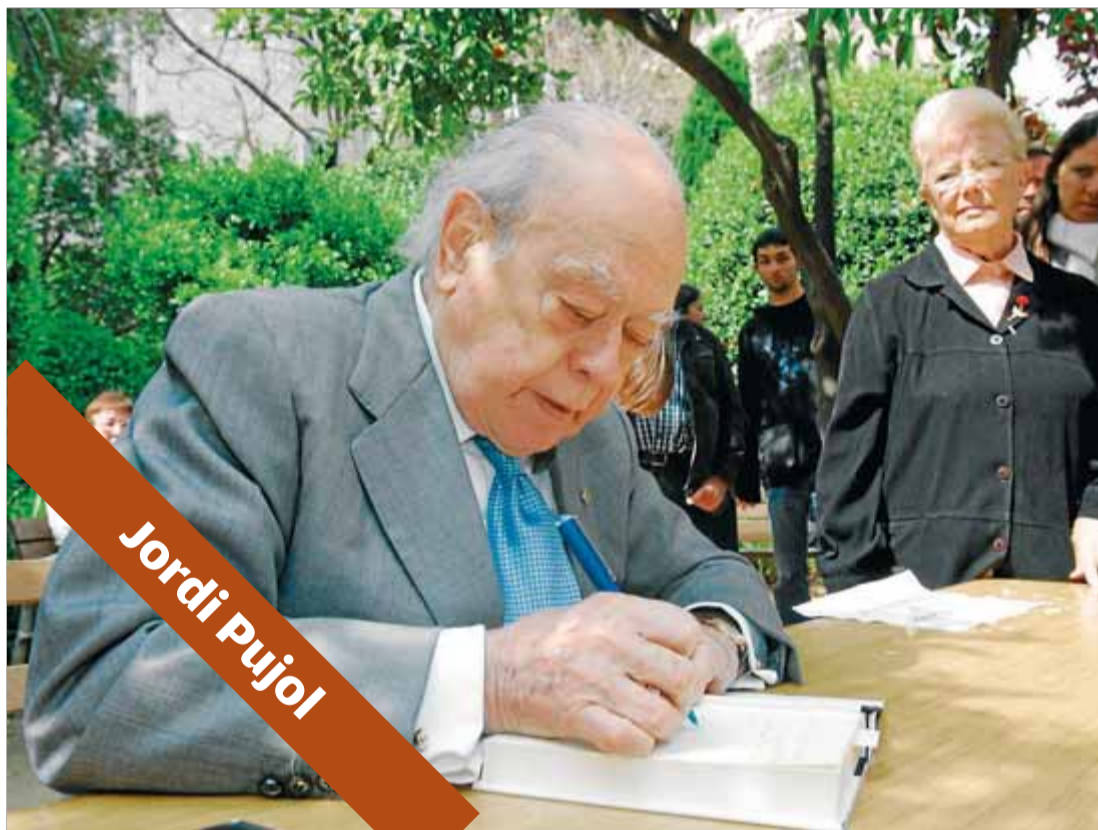
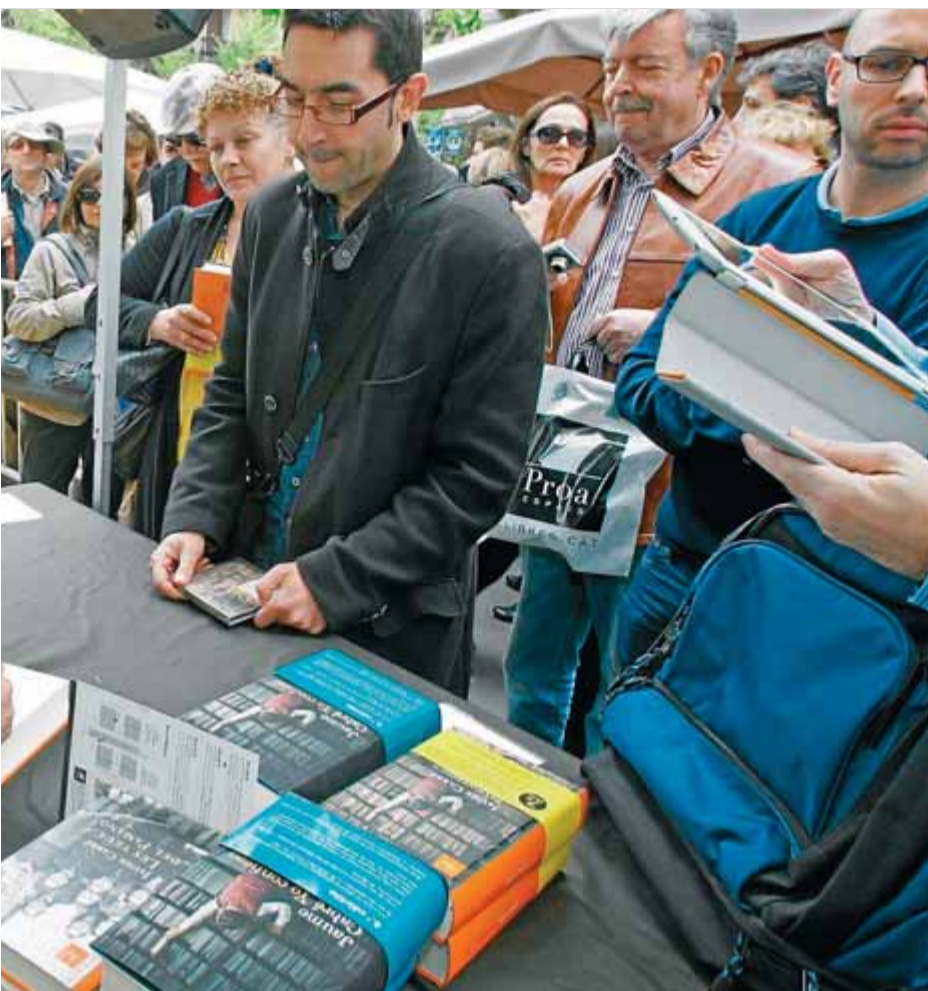
dels autors més sol·licitats de la jornada, però que no per això perdia el somriure. “Amb tot el que la gent m'ha explicat podria escriure tres llibres més!” De moment, afirma que es “regala” dos anys per continuar escrivint... “Punyeter! Ja vas per la sisena edició”, es queixava Isabel Clara Simó, dues cadires més enllà. Amb un públic de lectors fidels que arribaven amb comptagotes, l'escriptora es va trobar tot d'una signant quatre títols seus ja antics. “Aquest ma-

tí m'ha tocat signar al costat d'una actriu de serial que tenia una cua llarguíssima de lectors... Però què hi farem! Ha d'haver-hi de tot!”

També s'ho prenien amb molta esportivitat Marina Espasa, que s'estrenava en això de les signatures amb *La dona que es va perdre* (Empúries). Aplicada, anava amb un parell de capses de tinta i uns tampons amb uns talps dibuixats, un dels quals servint un vermut (una picada d'ullet als lectors de la

novel·la, que re-crea un submón habitat per aquests simpàtics animals). “Està clar que si t'agrada passar desapercebut Sant Jordi no és el teu dia, perquè la gent et mira molt i t'escriu amb la mirada com volent dir «de què em sona?»” Està clar que alguns nostàlgics del programa de BTV *Saló de lectura* no es van deixar perdre l'oportunitat d'aconseguir un llibre signat per Espasa, que a més s'esforçava amb les dedicatòries: “Miro de preguntar

a què es dediquen, què els agrada, per afinar més, però intento no caure en jocs de paraules ximples amb el títol del llibre.”

“Jo visc Sant Jordi com una festa i provo de passar-ho bé.” Per a un escriptor veterà com el mallorquí **Sebastià Alzamora**, la diada és una oportunitat per intercanviar unes paraules amb els lectors i trobar un retorn a una activitat tan “solitària” com és l’escriptura. Li fan fotos, encaixa mans, xerra una estona amb un noi de Ma-

nacor que es declara fan seu... “Cada lector és una gran notícia.” El guanyador del premi Sant Jordi del 2012 amb *Crim de*

Per a una minoria d'escriptors, com ara Jaume Cabré, la tradició de signar llibres és ben “pesada”

sang (Proa) és gat vell i sap que, en temps de crisi, els lectors s’han de mimari tractar bé. “Una abraçada”, clou una dedicatòria amb un punta fina blau. “Escric variacions d’una mateixa idea, però procuro que no sigui mai la mateixa.” Alguna anècdota? “M’han demanat una dedicatòria per a uns que no són amics de Bauzà... i no eren mallorquins!”

En canvi, amb “resignació” –paraula textual– assumia ahir al matí **Jaume Cabré** la sessió de signatu-

res i mirava espantat la cua quilomètrica de lectors que s’obria davant seu, tots amb el *Jo confesso* (Proa) sota el braç. “Per a mi signar llibres és un acte d’obediència a l’editor i de responsabilitat... és divertit però pesat.”

Amb tot, l’escriptor provava d’esbrinar algun detall del lector a l’hora d’escriure les quatre ratlles, que gairebé sempre semblaven adreçades a argonautes. “Que feu un bon viatge per aquests passatges”, “Que t’ho passis bé

fent un viatge per aquest llibre”... Ja sabem que Cabré és un melòman i li agrada especialment el *Winterreise* de Schubert.

Si bé Cabré va firmar a contracor, altres lectors ja podien anar buscant **Lluís Llach**, que directament va deixar córrer això de fer autògrafs, tot i que la seva primera novel·la, *Memòria d’uns ulls pintats* (Empúries), va ser el tercer llibre més venut de la jornada. Sense tantes manies, **Jordi Pujol** va complaure’s signant exemplars del

tercer volum de les seves *Memòries* al Palau Robert, i no cal dir que **Carlos Ruiz Zafón**, amb *La presonera del cel* (Planeta), i **Eduardo Mendoza**, amb *El enredo de la bolsa y la vida* (Seix Barral), van ser dels autors que devien acabar amb adoloriment a la mà: ser escriptor d’èxit té aquestes coses... Per cert, les sabates Gorila –aclaireix Nadal– les compraven a ca l’Avellí, on els regalaven unes pilotes “ideals per jugar a saco”. ■